

Skogens sånger

Richard Gavette

Skogens sånger

Richard Gavette

Utforska Richards övriga böcker såväl som hans
musik och poesi på:

www.richardgavette.se

Foto, framsida: Arngrim Larsen

Skogens sånger

Copyright © 2022 Richard Gavette
Ansvarig utgivare: Richard Gavette
Framställd av Vulkan.se, tryckt i Riga

ISBN 978-91-89724-26-6

För varje tryckt exemplar av den här boken
planteras ett träd genom:

www.viskogen.se

Grävlingens visa

I skogens djup vill jag vandra och vandra
Jag vandrar själv och har ingen att klandra
Ty en grävling är vän med sin ensamhet
En insikt jag vet att jag vet

Men mitt hjärta är öppet för livets mystik
Och skogens skönhet är sagolik
I sommarens hetta – i snö och i tö
Det är här jag vill leva och dö

I mitt gryt jag vilar och bidar min tid
En plats där allting är mörker och frid
Och doften av jord är den bästa jag vet
Den är trygghet och salighet

Jo, i skogens djup skall jag vandra och vandra
Alltid själv och med ingen att klandra
Ty en grävling är vän med sin ensamhet
En insikt jag vet att jag vet

Gryningen

Solen vaknar lagom tidigt
Ännu en dag gryr
Nattens mörker har tappert stridit
men se nu hur det flyr

Gryningsljuset kysser bladen
moderligt och ömt
Vinden sjunger på balladen
om gårdagen den glömt

Morgondaggen älskar ljuset
som är när dagen är ung
Blommorna känner lyckoruset
Dansar gör tall och ljung

Fåglarna är redan vakna
och bjuder på sin sång
I nattens kyla var de nakna
och natten den var lång

Men solens kärlek skingrar kyla
Om och om igen
Den som lyssnar hör vargen yla:
Var hälsad, gryningen!

Löven dansar

Löven dansar här och nu
En dans långt bortom jag och du
I lövens dans är allting fritt
Det finns inget mitt eller ditt

Vinden blåser och den smeker
Löven dansar och de leker
En dans där allt är precis vad det är
Fritt från tankar, känslor och begär

Vid bäcken

Bäckens vänliga och lugnande porl
Välsignat avskilt från människornas sorl
Vid bäcken brukar jag sitta still
Där får dagar passera som de vill

Lärkorna och vinden sjunger med sensuellt darr
Sången smälter samman med doften av sommar och barr
Det är dags för mig att tvätta min håriga kropp
Så jag tar ett skutt framåt och tar mig ett dopp

Skogsmusens visa

Jag lämnade husets trygga vrå
för mitt sökande efter lycka
Ett beslut min familj hade svårt att förstå,
men de fick tycka som de tycka

Min vandring ledde mig till den stora skogen
där allting var natur
Jag var såklart min nyfikenhet trogen
och gick fram till ett annat litet djur

Lustigt nog talade vi samma språk
och vänligheten bodde i hans ord
Han sa: ”Akta dig för stora djur som räv och vråk
och sov säkert på en plats under jord”

Jag förstod där och då att skogen var min vän,
även om jag kunde bli mat åt andra
Här levde alla vägledda av friheten,
och det fanns oändligt med stigar att vandra

Jag är och förblir ett barn av naturen,
fastän jag föddes i ett hus
Av lyckans vindar är jag buren,
och jag är numera en skogsmus

Skogens konung

Jag vet att jag är störst och starkast av oss alla
Den som bjuder upp mig till kamp kommer att falla
Men jag gör vad jag kan för att undvika strid
Ty strid kan aldrig ge mig inre frid

Helig är den som är vid liv
Fri är den som kan ta ett kliv
Mitt öde är mitt och endast mitt
Må jag vandra min stig med ett samvete vitt
Fri från rädlans och ilskans svärta
Fri från sorgens och skuldens smärta

Ni kallar mig skogens konung, men vet om att jag är utan tron
Och jag har inte någon krona, men jag är tacksam för mina horn
Jo, jag må vara störst och starkast av oss alla
Men vet om att även mina vintrar är kalla
Och vet om att även mina nätter är mörka och långa
Och vet om att även jag har svårt att lyckan fånga

Jag vill inget hellre än att få leva i frid
Så snälla, bjud inte upp mig till strid!

Solnedgång

Med vördnadsfull blick ser jag solen gå ner
Den är alltför trött och orkar ej mer
Jo, till och med solen behöver sova
Och det gör även jag – det kan jag lova

Må solen vakna igen nästa dag
Och giva oss värme och välbehag
Solen är ren och för evigt fri från skuld
Jag tror det är därför den skiner som guld

Med vördnadsfull blick ser jag solen gå ner
Vi är båda trötta och orkar ej mer

Fästingens jaktsång

Allt jag vill ha är blod
Blod, blod, blod
Jag får inte nog

Jag vet att de andra djuren avskyr mig
Men det bekommer mig ej
Nej, nej, nej

Från toppen av ett grässtrå håller jag vakt
Och när ett djur närmar sig i maklig takt
Ja, då börjar min jakt

När tajmingen är rätt tar jag ett rejält språng
Som om det vore min sista gång
Allt för en njutfull måltid god och lång

Ge mig av ditt blod!
Blod, blod, blod
Jag får inte nog

Allt jag vill ha är blod
Blod, blod, blod
Jag får aldrig nog

Sommarhymn

Du vackra och sköna
och storslagna gröna
som av liv pulserar
när värmen regerar

Soliga dagar
och välfyllda magar
över grönskande slätter
och genom svala nätter

Fåglarnas glada sånger
om alla de gånger
som de har känt livets rus
och omfamnat solens ljus

Skogen riktigt sprudlar
medan blommorna jublar
och djuren ger en applåd
till sommaren och dess nåd

Huggormens hemlighet

I hela mitt liv har jag känt mig som någon annan
Som följd har djupa rynkor vuxit i pannan
Jag vet att jag har gift nog för att döda de flesta djur
Men jag väljer att avstå, fastän det gör min familj sur

Det känns som att jag på något vis har fötts i fel kropp
Mina vänner jagar möss, men jag föredrar blåbär och sopp
Jag är vilse i mig själv, trots att jag vet min sanna identitet
Ett envist lidande som sker i tystnad och i hemlighet

Kanske att mina vänner kommer att vända mig ryggen med orden:
”Du är ju inte klok!”
När jag finner mod att berätta för dem att jag egentligen är både
vegan och snok

Grodprinsen

Hoppelihopp – det är dags för ett dopp
i den stora, djupa sjön
Ett renande bad för själ och kropp
till sånger från gran och rönn

Jag är en mästare på att simma
och jag dyker mer än gärna
Under blå himmel och i morgondimma
och under tindrande stjärna

Ibland står jag på löven och seglar
och njuter av magin som finns
Och när jag mig i vattenytan speglar
ser jag en lycklig grodprins

En arbetslös myra

I hela mitt liv hade det varit hårt slit
Från morgon till kväll bar jag saker hit och dit
Tills en dag då jag helt enkelt fick nog
Jag sade upp mig och tog mitt pick och pack och drog

De kallade mig strejkare och stackens svarta får
Orden gjorde ont, men tiden läker de flesta sår
Jag gav mig ut på en vandring lång
I sällskap med vinden och fåglars sång

Jag kunde knappt förstå att jag nu var fri
Att jag kunde gå vart jag ville gå och bli den jag ville bli
I hela mitt liv hade jag drömt om det här
Att vara fri från arbetets börda och misär

Numera får dagarna bli lite som de vill
Jag vandrar, sjunger, äter och ligger still
Visst händer det att jag tänker på myrstackens yra
Men jag är nog världens lyckligaste arbetslösa myra

Eken

Uppe på kullen står den: Vår vän eken
Där finns plats för både vilan och leken
Eken är praktfullast och generösast av dem alla
En boning som skyddar oss från vindar kalla
Det är här som jag och min familj bor
En plats där både drömmar och ekollon gror
Vi är alla tacksamma för dess inre rymd
Eken är en vacker oas helt undanskymd
Den giver oss trygghet och den giver oss mat
Eken är och förblir vår bästa kamrat

I snigelfart

I doften av sommarregn och till tonerna av åska
rör jag mig framåt utan någon som helst brådska
Ty livet är som vackrast när saker får ta sin tid
och vad vore en vandring utan ro och frid?

Vägen leder framåt i en stillsam jakt efter föda
och maten kommer att ätas utan jäkt eller möda
Ni kan kalla mig seg och lat, men jag är som jag vill
och att be mig att skynda tjänar inte mycket till

Humlesången

Från blomma till blomma vi flyga och flyga
Vi tar vad vi vill ha och är inte blyga
Men vi lever i harmoni med naturen
Precis som de andra djuren

När sommar råder, mår vi som bäst
När blommorna blommar – då är det fest
Den humla som lever är buren av naturen
Precis som de andra djuren

När våren vaknar, känner vi hopp
Tänk att en blomma föds ur en knopp
Det är gott att vara ett med naturen
Precis som de andra djuren

Djärve Järv

Lilla hare, du vet att du inte kommer undan mig
och att det ligger i min natur att äta dig
Jag är skogens mest underskattade soldat
och det är med glädje som jag jagar min mat

Som jag älskar adrenalinet som är i striden
och när jag har segrat och är mätt, älskar jag friden
Att vara djärv är en del av min grundpersonlighet,
vilket även är till de större djurens förtret

Nej, det är få djur i skogen som går säkra från mig,
och om någon bjuder upp till kamp, tackar jag sällan nej
Så varsågod och underskatta denna järv,
för det kan komma att bli ditt fördärv

Höstens ballad

Förlåt mig för min nederbörd
Förlåt mig för min vind
Förlåt mig för sommarglädje som blev förstörd
Förlåt mig för köld som gör sig påmind

Förlåt mig för ruggiga nätter
Förlåt mig för mulna dagar
Förlåt mig för alla oförrätter
Förlåt mig för tommare magar

Förlåt mig för vad jag må göra
Förlåt mig när jag är här
Må ni mina ursäkter höra
Förlåt mig för den jag är

Gammelgäddans rike

I den djupaste delen av skogen finner du mitt rike
En plats som ingen människa känner till
En ståtlig sjö utan dess like
Här kan jag och de andra leva som vi vill

Jag må vara störst och äldst av oss alla,
men i denna sjö är friheten vår enda lag
Genom somrar varma och genom vittnar kalla
Genom prövningar och genom välbehag

Med varandra lever vi i naturlig symbios
där den starkaste av oss oftast vinner
I våra nackar känner vi inte tidens flås
Detta är mitt rike så länge som mitt hjärta brinner

En fyrbent poet

I början av sommaren uppenbarade hon sig
Hennes ögon tindrade och jag kunde inte säga nej
Hennes ljus var det renaste av dem alla
Jag föll så snabbt som bara ett hjärta kan falla

Jag bjöd upp henne till dans och hon tackade ja
Dans blev till romans och allt kändes bra
Hon var den skogens gudinna som jag hade väntat på
Hennes skönhet var så stor att mina ord var alltför små

Det var om henne som jag hade skrivit mina kärleksdikter
Det var endast hennes ögons spegel som kunde ge mig livsinsikter
I hela mitt liv hade jag väntat på just det här
Att få ge någon mitt hjärta och att få bli hejdlöst kär

Dagar blev till veckor och vi älskade och lekte
Hennes honungslena stämma mitt inre väsen smekte
Jag var så kär att inte ens jag, poeten, kunde finna orden
Från mina rosa moln tittade jag ned mot jorden

Det var med henne som jag ville bli gammal och grå
Det var med henne som jag ville ha barn så små
I morgon skulle jag finna mod till att fria
Hon skulle säga ja – om jag tillät mig själv att sia

Men när jag vaknade nästa dag, fanns hon inte där
Hon hade nog vaknat tidigt och gått för att äta bär

Jag somnade om, men när jag vaknade på nytt var jag alltjämt
ensam och kall

Oron växte i mitt bröst och ovisshetens vindar dansade med
gran och tall

Hela dagen letade jag och ropade hennes namn
Men hon förblev försvunnen och tom förblev min famn
Hur kunde hon lämna mig mitt i vårt kärleksrus?
Mitt hjärta gick i tusen bitar, för borta var hennes doft och ljus

Dagar blev till veckor och hjärtesorgen nästan dödade mig
Hur jag skulle finna kraft och lust till att leva – det visste jag ej
Hon var ju den som jag i hela mitt liv hade väntat på
Hon var ju den enda som fick mina ord att bli alltför små

Jag kommer nog aldrig att bli densamme igen efter hennes svek
Men jag kommer nog heller aldrig att glömma hennes kärlek
Jag är innerligt tacksam för att jag fick chansen att uppleva hennes ljus
Att jag fick ge henne mitt hjärta och att jag fick uppleva kärlekens rus

Så jag skriver mitt hjärtas dikter till den rävflicka som smet
Jag är och förblir en romantiker och en fyrbent poet

Skogens gamling

Tillåt mig att livets gåva besjunga
En sång från en gamling till de unga
Ty jag har levt i mer än sjuhundra år
Genom sommar, höst, vinter och vår

Otaliga djur har jag sett vandra och falla
Det är livets gång, men jag har sörjt dem alla
I denna vackra skog är alla mina vänner
Jag önskar dem allt gott och känner vad de känner

Men en efter en åldras de och dör
Till tonerna från evighetens kör
Jag önskar att de fick leva kvar som jag
Att de skulle få fortsätta känna välbehag

Men döden är brutal och tar liv som den vill
Det gör mig ont att se, men det hör livet till
Jo, tiden passerar och år kommer och går
Men denne vitmossegubbe lever och består

Det vildaste av svin

I ändlösa timmar vill jag böka och böka,
för det är det bästa jag vet
I skogens värld skall jag söka och söka
vägled av frihetens härlighet

Jag föddes för att vara för evigt vild
Det är det enda jag vet
Min livsstil är allt annat än mild
och jag har aldrig gillat hövlighet

Mina mardrömmar handlar om fångenskap
och att inte få leva som jag vill
Nej, inget djur förtjänar att bli boskap
Det skall inte höra livet till!

Så i ändlösa timmar vill jag böka och böka
med ett ärligt och tacksamt flin
I hela mitt liv skall jag i skogen spöka,
för jag är det vildaste av svin

Förbjuden frukt

Ät inte mig!

Akta dig!

Om du äter mig, så dör jag

Det blir garanterat även din sista dag

Stora djur, du ser väl på mina prickar att jag är förbjuden frukt?

Och du borde väl åtminstone förstå det på min lukt?

Så varsågod och ät han där borta i stället, är du snäll

Ty jag är en flugsvamp och han är en kantarell

En sork utan ork

Jag är inte den som mig själv brukar förhäva,
men tillåt mig vara ärlig och rak:
Jag brukade vara en mästare på att gräva
och livet under jord var helt i min smak

Men plötsligt en dag tog det bara stopp
och jag orkade inte gräva mer
Borta var all styrka i min kropp
och jag i utmattningens avgrund föll ner

Sedan dess har flera år passerat
och jag är fortfarande utan ork
Men numera har jag accepterat
att jag är en förtidspensionerad sork

Vintervisn

Marken är vit, för ner faller snön
Vintern är nu här
Isen regerar i bäcken och sjön
Det är som det är

Kölden biter den som är vid liv
Det är samma sak varje år
I snön vandrar björnen med bestämda kliv
Vägled av rådjursspår

Hungern river hans tomma buk
Han vet att han borde sova
Men hans drömmar var mörka och hans bädd var ej mjuk
Det kan han ärligt lova

Detta är ej hans första gång
som han en vinter varit vaken
Så i snön han vandrar och sjunger på en sång
Han har päls men känner sig naken

Han är levande och vaken

Korpmors vaggvisa

Ni är mina barn och ni är mitt allt
Ni gör mig varm, fastän vädret är kallt
Min kärlek för er är bortom ord stor
Ni är mina barn och jag är er mor

Jag vill ge er all den kärlek jag har
Jag finns här för er – till den sista av mina dar
Ni påminner mig om var lyckan bor
Ni är mina barn och jag är er mor

Tillåt er att omfamna er fantasi
Må ni en dag flyga fritt och bli de ni vill bli
Sov nu sött så att livets frön gror
Ni är mina barn och jag är er mor

Vargahunger

Min hunger växer alltid i dessa kalla tider
Vinden sjunger mäktigt om mina forna strider
Jag drömmer om vår och sommar då jakten är lätt
Då jag utan större ansträngning kan hålla mig mätt
Ty jag är den farligaste jägare som skogen har sett
Mina offer är många och min favorit är deras bukfett
Jag älskar dess smak och hur det liksom smälter i mitt svalg
Det är en uppskattad dessert efter varje lekfull batalj

Men annat är det nu i vinterns kyla
Så ur hunger kan du höra mig yla
Under månens sken försöker jag finna värme och föda
Och jag kommer aldrig att tröttna på att jaga och döda
Men krafterna sina snabbt utan mat även för en varg som mig
Det är en kamp för överlevnad som varje vinter uppenbarar sig

Jo, min hunger växer pålitligt när snön ligger vit
Bukfettet kommer alltid att vara min favorit

Natten

Jag räds inte ditt mörker, för ur mörkret föds dagens ljus
Jag avskyr inte din kyla, för i köld känner jag livets rus

Jag ser dig inte som en fiende, utan snarare som en vän
Jag vet att när solen somnar, så vaknar du igen

Du har varit med mig sedan min allra första dag
När ditt mörker råder, samlar jag kraft till nästa dag

Och även när du regerar, sprudlar skogens magi utan strid
Du är precis den du skall vara – och den insikten skänker mig frid

Vårsång

Blott ett minne är den kalla snön
Borta är isen på bäcken och sjön
Naturen vaknar och föds på nytt
Vintern var lång, men nu har den flytt

Solen smeker träd och knopp
Skogen sjunger om liv och hopp
Fåglarna dansar som bara fåglar kan
Våren är nu kommen och drömmen blir sann

Nog med hunger och minusgrader
Vinden nynnar på varma ballader
Naturen fäller en lyckans tår
Himlen är blå och nu är det vår!

Näckrosdammen

Långt ifrån vägar och stigar finns en helig plats
som av djuren kallas skogens palats
Ett palats med en vänlig och lugnande atmosfär
där allting får vara precis vad det är

Hit vallfärdar djur från alla skogens hörn
Alltifrån hare till grävling och björn
Här vilar de och tar in skönheten
Det är som att få en glimt av evigheten

På ett löv på dess vattenyta spelar en gräshoppa sitt hjärtas melodi
De andra djuren sjunger med i lustfylld harmoni
Näckrosorna blommar med praktfullt majestät
En bit bort stoltserar spindeln med sitt nyspunna nät

Flugorna surrar innerligt och glatt
Näbbmusbarnen busar och leker tafatt
Det är det mest storslagna av skådespel
Näckrosdammen är en sann kronjuvel

Vid denna oas är alla djuren vänner
De andas, njuter och känner vad de känner
Det är som att vid näckrosdammen stannar all tid
Dess gäster är tacksamma för att få uppleva dess frid

Vem du än är

Skogens magi
Går inte att fånga
Tidlös poesi
Med mysterier många

En livets boning
Ett mirakel som finns där
En plats för försoning
Vem du än är

Stort tack för att du har läst denna bok!

Om du har uppskattat boken och känner att du vill hedra den på något vis, får du gärna göra en donation och plantera träd genom:

www.viskogen.se

Tillsammans hjälper vi naturen att frodas.

Utforska Richards övriga böcker på:
www.richardgavette.se

För att lyssna på hans musik, sök
efter Richard Gavette på:
www.youtube.com

Upptäck hans poesi på:
www.soundcloud.com/richardgavette

Skogens magi
Går inte att fånga
Tidlös poesi
Med mysterier många

En livets boning
Ett mirakel som finns där
En plats för försoning
Vem du än är